

บทที่ 4

คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

เมื่อกกล่าวถึงภาษาจีนที่ปรากฏอยู่ในภาษาไทยทุกวันนี้ พบว่าคนไทยมีคำยืมภาษาจีนใช้ใน ชีวิตประจำวันจำนวนมากไม่น้อย ซึ่งคำภาษาจีนที่เราได้นำมาใช้กันส่วนใหญ่ก็เป็นคำสามัญทั่วไป ปัจจุบัน คำภาษาจีนที่มีใช้กันอยู่ก็ไม่เพิ่มจำนวนมากขึ้นหากเปรียบเทียบกับคำยืมภาษาอังกฤษ

การเข้ามาของคำภาษาจีนในภาษาไทย

วรศักดิ์ มหัทธโนบล (2555) ได้ให้ข้อมูลคำจีนสยาม: ภาพสะท้อนปฏิสัมพันธ์ไทย-จีน ทำให้ เห็นถึงเส้นทางการหลั่งไหลเข้ามาของคำจีนในภาษาไทย พอสรุปได้ว่าจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ได้กล่าวถึงการเข้ามาของชาวจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น และมีบันทึกถึงการเข้ามาของชาวจีนตั้งแต่สมัย สุโขทัยซึ่งตรงกับราชวงศ์หยวนของจีนราวปี ค.ศ. 1279-1368 แม้ว่าหลักฐานสมัยนั้นมีไม่มาก จึงไม่ สามารถบอกจำนวนประชากรจีนที่เข้ามาได้ แต่พอทำให้ทราบว่สมัยนั้นผู้ปกครองแผ่นดินจีนเป็นชน ชาติมองโกลซึ่งไม่ใช่ชาวจีน และชาวจีนก็มักจะเป็นปฏิปักษ์อยู่ด้วยเสมอ จนกระทั่งมีการขับไล่ ผู้ปกครองที่เป็นชาวมองโกลออก จากนั้นได้สถาปนาราชวงศ์หมิง ปี ค.ศ. 1368-1644 ขึ้นปกครอง แผ่นดินเป็นระยะเวลากว่าสองร้อยปี ขณะนั้นความสัมพันธ์ระหว่างราชวงศ์หมิงกับสยามเป็นไปด้วยดี สยามในสมัยนั้นมีศูนย์กลางอยู่ที่อยุธยา ได้ปรากฏหลักฐานว่ามีชาวจีนเข้ามายังสยามจำนวนมาก สมัยปลายอยุธยาชนชาติแมนจูสามารถบุกยึดแผ่นดินจีนพร้อมกับสถาปนาราชวงศ์ชิงขึ้นมาแทน ในปี ค.ศ. 1644-1911 ในสมัยนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1640 ที่ชาวแมนจูยึดอำนาจจากราชวงศ์หมิงได้ค่อนข้าง เต็ดขาดแล้ว ราชวงศ์ชิงเริ่มใช้นโยบายห้ามไม่ให้ชาวจีนออกนอกประเทศโดยเด็ดขาดหากมิใช่ความ ประสงค์หรือนโยบายของราชสำนัก เพราะเกรงว่าชาวจีนจะหาโอกาสกอบกู้ราชวงศ์ของตนกลับคืน เหมือนที่เคยล้มราชวงศ์หยวนมาก่อนหน้า ทำให้ชาวจีนเข้าสู่สยามประเทศน้อยลงและผู้เข้ามาแล้วก็ ไม่ได้กลับประเทศจีน แต่ในภายหลังก็มีการผ่อนปรนให้มีการเดินทาง จนกระทั่งปลายสมัยอยุธยา จนถึงสมัยกรุงธนบุรี เรื่อยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์พบว่ามีชาวจีนจำนวนมากมายังเข้ามาอาศัยใน แผ่นดินสยาม

ชาวจีนในสยามได้รับสิทธิพิเศษกว่าชาวต่างชาติกลุ่มอื่นๆ เพราะราชสำนักสยามยอมรับในความเจริญและความยิ่งใหญ่ของจีน ด้วยการส่งเครื่องบรรณาการให้แก่จีน ซึ่งผิดกับตะวันตกที่ในสมัยนั้นไม่ได้รับความสำคัญในสายตาของราชสำนักสยามเท่าที่ควร จึงถือว่าเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างไทยกับจีนในสมัยรัตนโกสินทร์ ด้วยพบว่ามีชาวจีน 2 กลุ่มที่พูดสำเนียงต่างกันเข้ามาจับบบาทในสยาม ได้แก่ สำเนียงฝูเจี้ยนหรือฮกเกี้ยน และสำเนียงเฉาโจวหรือแต้จิ๋ว ซึ่งชาวจีนทั้งสองกลุ่มนี้เมื่อครั้งสมัยอยุธยาจะเรียกจีนฮกเกี้ยนว่าจีนหลวง แต่ในสมัยกรุงธนบุรีจะเรียกจีนแต้จิ๋วว่าจีนหลวง และครั้งสมัยรัตนโกสินทร์ก็เรียกจีนฮกเกี้ยนว่าจีนหลวงอีกเนื่องจากมีความใกล้ชิดกับราชสำนัก และทำให้ภาษาจีนที่ปรากฏในห้วงเวลานั้นเป็นภาษาจีนสองสำเนียงนี้

ก่อนต้นรัตนโกสินทร์ชาวจีนพูดสำเนียงอะไรไม่มีหลักฐานแน่ชัด แต่เมื่อต้นสมัยรัตนโกสินทร์มีชาวจีนนับแสนคน แบ่งแยกสำเนียงตามกลุ่มชนได้เป็นชาวจีนแต้จิ๋ว จีนฮกเกี้ยน จีนกวางตุ้ง จีนฮากกาหรือแคะ และจีนไหหลำ ซึ่งมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่มณฑลกว้างตง ได้แก่ชาวจีนแต้จิ๋ว จีนกวางตุ้ง จีนฮากกาหรือแคะ มาจากพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยน ได้แก่ จีนฮกเกี้ยน และมณฑลไห่หนาน คือจีนไหหลำ ทั้งหมดนี้คือพื้นที่ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีนทั้งสิ้น

ภาษาจีนที่สำคัญแบ่งเป็น 7 ภาษา สรุปรจากสุริยา รัตนกุล (2531, หน้า 249-253) ดังนี้

1. ภาษาจีนกลาง (Mandarin) หรือในอดีตเรียกว่าภาษาถิ่นกวนฮว่า (Kuan-hua) ใช้ในแถบภาคเหนือของจีน ถือเป็นภาษาถิ่นของถิ่นภาคเหนือของจีนอย่างเมืองปักกิ่ง ซึ่งเมื่อปักกิ่งเป็นเมืองหลวง ภาษาจึงได้รับการยกให้เป็นภาษาราชการของจีน โดยมีผู้พูดกว่าร้อยละ 70 และมีตัวเขียนซึ่งมีอายุเก่าแก่ที่สุดในโลก (ยกเว้นภาษาอียิปต์โบราณ ภาษาบาบิโลน ภาษาฟินิเซีย ซึ่งเป็นภาษาที่มีตัวเขียน แต่ปัจจุบันไม่มีผู้ใช้ภาษาเหล่านี้แล้ว) ตัวหนังสือจีนปรากฏขึ้นครั้งแรกสมัยราชวงศ์ซ่ง ราว 1766-1123 ก่อนคริสตศักราช นับเป็นเวลาประมาณสี่พันปีมาแล้ว ภาษาจีนกลางแบ่งเป็น 7 ภาษาถิ่นย่อย ตามลักษณะความแตกต่างของเสียง ได้แก่

- 1.1 ภาษาจีนกลางฝ่ายเหนือ พูดบริเวณบางส่วนของมณฑลเหอเป่ย์ ซานตง เหอหนาน และแมนจูเรีย

- 1.2 ภาษาจีนกลางฝ่ายตะวันตกเฉียงเหนือ พบทั่วไปในมณฑลซานซี เสินซี กั้นซู ชิงไห่ และหนิงเซีย ซึ่งอยู่ติดกับมองโกเลีย

1.3 ภาษาจีนกลางฝ่ายตะวันตกเฉียงใต้ พูดบริเวณมณฑลเสฉวน ยูนนาน กวางเจา ตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกวางสี ตะวันตกเฉียงเหนือของหูหนาน หูเป่ย์ (ยกเว้นตะวันออกเฉียงใต้)

1.4 ภาษาจีนกลางทางตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง พบในมณฑลอันฮวยและเกียงซู กับบริเวณตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง

2. ภาษาถิ่นหวู่ หรืออู๋ยี่ว มีผู้พูดภาษานี้คิดเป็นร้อยละ 8 ของประชากรจีน ใช้ในพื้นที่ชายฝั่งตะวันออก คือในบางพื้นที่ของหูโจว ตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองชางไห่ (เซี่ยงไฮ้) ฉุนชาน ฉางโจว หูโจว เวินโจว ไถโจว เกียงซู และซีเกียง และมีภาษาถิ่นย่อยอีก 4 ภาษา

3. ภาษาถิ่นเสียง หรือเซียง (เซียงหยี่ว) ใช้ในมณฑลหูหนานเกือบทั้งหมด มีผู้พูดร้อยละ 5 ของประชากรจีน มีภาษาถิ่นย่อยอีก 2 ภาษาคือภาษาเก่า และภาษาใหม่ซึ่งมีระบบเสียง ระบบคำ ระบบไวยากรณ์ใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางมาก

4. ภาษาถิ่นก้าน (ก้านหยี่ว) มีผู้พูดร้อยละ 2 ของประชากรจีน ภาษานี้ใช้ในมณฑลเจียงซี และบริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลหูเป่ย์ ภาษานี้มีเสียงคล้ายกับภาษาจีนฮากกาหรือจีนแคะ แต่มีคำศัพท์คล้ายภาษาหวู่

5. ภาษาถิ่นเค่อเจีย (เค่อเจียหยี่ว) หรือภาษาถิ่นฮากกาหรือจีนแคะ มีผู้พูดร้อยละ 4 ของประชากรจีน อยู่กระจัดกระจายทั้งแถบชายฝั่งทะเลตะวันออกทางตอนใต้ และลึกเข้าไปในบางพื้นที่ของมณฑลชั้นในของจีนแผ่นดินใหญ่ พบมากที่สุดบริเวณตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลกวางตุ้ง และผู้เจี้ยน เจียงซี กว่างซี หูหนาน ซื่อชวน บนเกาะไต้หวัน และบางพื้นที่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์

6. ภาษาถิ่นเยว่ (เยว่หยี่ว) หรือภาษากวางตุ้ง มีผู้พูดร้อยละ 5 ของประชากรจีน ใช้ในบริเวณบางส่วนของมณฑลกวางตุ้งกับกว่างซี เกาะฮ่องกงและมาเก๊า ภาษากวางตุ้งเป็นภาษาจีนที่คนทั่วโลกรู้จักมากที่สุด

7. ภาษาถิ่นหมิ่น (หมิ่นหยี่ว) พูดกันที่มณฑลฝูเจี้ยน บนเกาะไต้หวันตะวันตกของกวางตุ้งทางใต้ของซีเกียง ได้รับอิทธิพลของภาษาชนกลุ่มน้อย เช่น อิทธิพลจากภาษาจ้วง ภาษาส่วย แบ่งภาษาหมิ่นเป็น 2 กลุ่มหรือภาษาหมิ่นเหนือ และภาษาหมิ่นใต้

ส่วนภาษาจีนที่ใช้กันในสยามนับแต่สมัยรัตนโกสินทร์คือภาษาถิ่นหมิ่น คือสำเนียงจีนแต้จิ๋ว จนฮกเกี้ยน จีนไหหลำ, ภาษาถิ่นเยว่ คือสำเนียงจีนกวางตุ้ง และสำเนียงถิ่นเค่อเจีย คือสำเนียงจีน

แค่นั้นเอง ซึ่งการนำภาษาจีนเข้ามาใช้ในสยามเป็นการรับภาษาโดยคนสยามโดยสมัครใจ ไม่ได้ถูกบังคับ และเมื่อใช้ไปนานๆ ก็ติดเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของภาษาไทยในที่สุด และกรุงเทพมหานครก็เป็นศูนย์รวมของคำจีนสยาม เพราะกรุงเทพฯ เป็นพื้นที่ที่มีชาวจีนอาศัยอยู่มากที่สุด และกลุ่มคนพูดภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วก็เป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดคือมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 50 ของชาวจีนทั้งหมด ดังนั้นคำจีนในภาษาไทยมักเป็นคำที่มีพื้นฐานมาจากภาษาแต้จิ๋ว

ลักษณะภาษาจีน

วัลยา ช่างขวัญยืน (2549, หน้า 237-238) กล่าวถึงลักษณะของภาษาจีนเปรียบเทียบกับภาษาไทย สรุปความได้ว่า

1. ภาษาจีนอยู่ในตระกูลภาษาจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan language family) ประกอบด้วยสาขาจีน (Sinitic) และสาขาทิเบต (Tibetan) ซึ่งสาขาจีนแบ่งเป็นภาษากลุ่มต่างๆ บางกลุ่มมีลักษณะแตกต่างกันมากจนสื่อสารกันไม่เข้าใจ แต่เพราะมีตัวหนังสือและวรรณคดีร่วมกัน และมีวัฒนธรรมอื่นๆ คล้ายกัน และอยู่ในอาณาบริเวณประเทศเดียวกัน นักภาษาศาสตร์จึงจัดให้อยู่ในตระกูลภาษาเดียวกัน

2. ภาษาจีนเป็นภาษาคำโดด คำส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงลักษณะทางไวยากรณ์ แต่ใช้คำขยายเพื่อบอกลักษณะทางไวยากรณ์

3. ภาษาจีนมีการเรียงคำแบบวางคำขยายอยู่หน้าคำหลัก ตัวอย่างเช่นคำว่า
 爸爸 ประกอบด้วยคำว่า “爸爸” หมายถึง ชาว, สีขาว และ “的” หมายถึง ผัก
 คำนี้แปลว่า ผักกาดขาว

ตัวใหญ่ ประกอบด้วยคำว่า “ตัว” หมายถึง ใหญ่, โต และ “ใหญ่” หมายถึง พี่ชาย
 คำนี้จึงแปลว่า พี่ชายคนโต

ฉันแดง ประกอบด้วยคำว่า “ฉัน” หมายถึง แดง, สีแดง และ “แดง” หมายถึง ผม คำ
 นี้จึงแปลว่า ผมแดง เป็นคำที่คนจีนแต้จิ๋วใช้เรียกคนตะวันตก

การเรียงประโยคของภาษาจีนเป็นแบบประธาน กริยา กรรม (SVO) ทำให้การเรียงลำดับคำในประโยคเป็นการแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ด้วย ตัวอย่างเช่น

ชื่อ	พะ อี้	หมายถึง	เธอตีเขา
อี้	พะ ลื่อ	หมายถึง	เขาตีเธอ

อ้าว เจี๊ยะ ฉ่าย หมายถึง ฉั่นกินผัก

4. ภาษาจีนเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ (tonal language) คำทุกคำจะมีระดับเสียงสูงต่ำเป็นส่วนประกอบ ระดับเสียงสูงต่ำนี้คือเสียงวรรณยุกต์ เพราะทำให้คำมีความหมายแตกต่างกัน เมื่อระดับเสียงเปลี่ยนความหมายก็จะเปลี่ยนด้วย อย่างเช่นภาษาจีนแมนดารินหรือภาษาจีนกลาง มีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง ส่วนภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วมี 8 ระดับเสียง ภาษาจีนฮกเกี้ยนมี 8 ระดับเสียง แต่แตกต่างจากสำเนียงแต้จิ๋ว เมื่อไทยยืมคำจีนเข้ามาใช้ก็มีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงไปเพื่อให้เข้ากับเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทย ดังจะได้กล่าวต่อไป

5. คำในภาษาจีนส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว และมีการสร้างคำแบบการประสมคำ การซ้อนคำ และการซ้ำคำ

การประสมคำ เช่นสำเนียงจีนกลาง

จ้าวฟาน (จ้าว หมายถึง ทำ + ฟาน หมายถึง ข้าว)	หมายถึง	ทำอาหาร
ฟางซิน (ฟาง หมายถึง วาง + ซิน หมายถึง ใจ)	หมายถึง	วางใจ
หมี่ลู่ (หมี่ หมายถึง หลง + ลู่ หมายถึง ทาง, ถนน)	หมายถึง	หลงทาง

การซ้อนคำ เช่นสำเนียงจีนกลาง

ไหม้ไหม้ (ไหม้ หมายถึง ซื่อ + ไหม้ หมายถึง ขาย)	หมายถึง	การซื้อขาย
เผิงโหย่ว (เผิง หมายถึง พวก + โหย่ว หมายถึง เพื่อน)	หมายถึง	มิตรสหาย

การซ้ำคำ เช่นสำเนียงแต้จิ๋ว

แปะ แป๊ะ	หมายถึง	ชาวๆ
โอว โอว	หมายถึง	คำๆ
แหม แม่	หมายถึง	เร็วๆ

6. ภาษาจีนมีคำลักษณนามใช้ เช่นสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

คำว่า	ปั้ง หมายถึง	เล่ม	นั่ง หมายถึง	คน
	เลียบ หมายถึง	ผล	อับ หมายถึง	กล่อง

วิธีการนำคำภาษาจีนมาใช้ในภาษาไทย

ลลิตา โชติรังสียากุล (2545) ได้กล่าวถึงวิธีการนำคำภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทย ประกอบด้วยวิธีการต่างๆ คือการทับศัพท์ การแปลศัพท์ ใช้คำไทยประสมหรือซ้อนกับคำจีน การสร้างคำใหม่ และการเปลี่ยนแปลงความหมายไปจากภาษาเดิม ดังนี้

1. การทับศัพท์ แบ่งเป็นการทับศัพท์โดยตรงและทับศัพท์โดยปรับเสียงเพื่อสะดวกในการออกเสียงในภาษาไทย ตัวอย่าง

1.1 ทับศัพท์โดยตรง เป็นการยืมคำภาษาจีนมาใช้โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงใดในคำ เช่น

คำยืมจากภาษาจีนแต้จิ๋ว เช่นคำว่า

เสี่ย	หมายถึง	อาเสี่ย, คำเรียกลูกเศรษฐีคนจีน, คนที่มีเงิน, คนที่ใช้เงิน
-------	---------	---

อย่างฟุ่มเฟือย

หมี่	หมายถึง	แป้งซึ่งทำเป็นเส้นแล้วตากแห้ง
------	---------	-------------------------------

ไหนด	หมายถึง	ชื่อผลไม้คล้ายพุทรา
------	---------	---------------------

จ้อ	หมายถึง	นั่ง
-----	---------	------

โซห่วย	หมายถึง	ร้านขายสินค้ามากมายหลายชนิด เป็นสินค้าจำเป็น ราคา
--------	---------	---

ไม่แพง

คำยืมจากภาษาจีนฮกเกี้ยน เช่นคำว่า

อ๋อง	หมายถึง	กษัตริย์, พระเจ้าแผ่นดิน
------	---------	--------------------------

ฮ่องเต้	หมายถึง	พระมหากษัตริย์ของจีน
---------	---------	----------------------

เจี้ยน	หมายถึง	ชื่อกับข้าวอย่างหนึ่ง มีปลาทอด แล้วปรุงด้วยเครื่องต่างๆ
--------	---------	---

คำยืมจากภาษาจีนกลาง เช่นคำว่า

เหมย	หมายถึง	ชื่อดอกไม้ของจีนชนิดหนึ่ง โดยปริยายหมายถึงหญิงสาว
------	---------	---

ชาวจีน

คำยืมจากภาษาจีนกวางตุ้ง เช่นคำว่า

หย่าฉ่า	หมายถึง	โสเภณีจีน
---------	---------	-----------

1.2 ทับศัพท์โดยปรับเสียงเพื่อสะดวกในการออกเสียงในภาษาไทย เช่น

การปรับเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาไทย แต่เสียงวรรณยุกต์ที่ใช้ทั้งสองภาษามีความแตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อยืมคำภาษาจีนมาใช้จึงมีการปรับเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ให้เหมาะสมกับการออกเสียงของผู้ใช้ภาษาไทย ตัวอย่างคำจีนสำเนียงแต้จิ๋ว คำว่า

กง	ไทยออกเสียง	ก้ง
ก๊วย	ไทยออกเสียง	ก๊วย
จ่าง	ไทยออกเสียง	จ้าง
แปะ	ไทยออกเสียง	แป๊ะ
ฉะก้วย	ไทยออกเสียง	ฉะก้วย
ชีซำ	ไทยออกเสียง	ชีซำ
เต๋าเจี้ย	ไทยออกเสียง	เต๋าเจี้ยว
ถู่ซี	ไทยออกเสียง	ทู่ซี
แปะก้วย	ไทยออกเสียง	แป๊ะก้วย

การปรับเสียงสระ เป็นการปรับเปลี่ยนเสียงสระในภาษาจีนให้เหมาะสมกับการออกเสียงของคนไทย เช่นคำภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว คำว่า

จ่อซัว	ไทยออกเสียง	เจ้าสัว
จับไฉ่	ไทยออกเสียง	จับฉ่าย
เตาะ	ไทยออกเสียง	โต๊ะ
เต็กเกียบ	ไทยออกเสียง	ตะเกียบ

คำภาษาจีนสำเนียงกวางตุ้ง คำว่า

จิก	ไทยออกเสียง	โจ๊ก
ซ่าเหล่ย	ไทยออกเสียง	สลี่

การปรับเสียงพยัญชนะ อาจมีการปรับเสียงพยัญชนะต้นหรือเสียงพยัญชนะท้ายเพื่อให้ออกเสียงได้สะดวกขึ้น เช่นคำจีนสำเนียงแต้จิ๋วคำว่า

อิง	ไทยออกเสียง	จิ้ง
ชิงแซ	ไทยออกเสียง	ชินแส จิ้นแส
ซำซำ	ไทยออกเสียง	ฉำฉา
แซยิก	ไทยออกเสียง	แซยิด
หุง	ไทยออกเสียง	หุ้น
ตั่ง	ไทยออกเสียง	ตุ้น

การลากเข้าความ เป็นการยืมคำภาษาจีนมาใช้ด้วยวิธีการออกเสียงคำเป็นคำที่คนไทยคุ้นเคยและให้มีเสียงใกล้เคียงกับคำในภาษาจีนที่ได้ยิน พบจำนวนน้อย

คำภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว เช่น

ไข่วก้วย	ไทยออกเสียง	ชาก้วย (กางเกงผ้าขาสั้นแค้เช่า)
จ่อซัว	ไทยออกเสียง	เจ้าสัว
เถ่าแก	ไทยออกเสียง	เถ่าแก
ชินแส	ไทยออกเสียง	จิ้นแส
สี่ก๊ก	ไทยออกเสียง	สี่ก๊ก (สี่แยก สี่มุม สี่เหลี่ยม สี่แฉก)
เอี้ยบซิ่ง	ไทยออกเสียง	อับเฉา (ของถ่วงเรือกันโคลง มีหินและ

ทรายเป็นต้น)

คำภาษาจีนสำเนียงจิ้นกลาง เช่น

ต้าเฟิง	ไทยออกเสียง	ไต้ฝุ่น
---------	-------------	---------

คำภาษาจีนสำเนียงจิ้นฮกเกี้ยน เช่น

ซำก๊ก	ไทยออกเสียง	สามก๊ก
-------	-------------	--------

2. ยืมมาโดยการแปลศัพท์ การยืมคำศัพท์โดยการแปลศัพท์เป็นการยืมความหมายของคำในภาษาจีนเข้ามาใช้ โดยไม่รับเอาเสียงของภาษาจีนเข้ามาใช้ แต่มีการเลือกสรรคำในที่เหมาะสมขึ้นมาใช้แทนในความหมายเดียวกันกับคำที่ต้องการยืม อาจเป็นคำภาษาไทยหรือภาษาบาลีสันสกฤตก็ได้ เช่น

ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว

เงินกินเปล่า แปลมาจากคำว่า เป๊ะเจี๊ยะ (เป๊ะ หมายถึง ชาว สีขาว ว่างเปล่า ส่วน เจี๊ยะ หมายถึง กิน)

คนกันเอง แปลมาจากคำว่า กากี้นั้ง (กา หมายถึง บ้าน ครอบครัว สำนัก ตระกูล, กี้ หมายถึง ตัวเอง ตนเอง, นั้ง หมายถึง คน ชาว)

ประหยัด มัธยัสถ์ แปลมาจากคำว่า เซียม

ภาษาจีนสำเนียงจีนกลาง

หม้อไฟ แปลมาจากคำว่า หัวกั้ว (หัว หมายถึง ไฟ, กั้ว หมายถึง หม้อ)

3. การยืมปน เป็นการยืมคำภาษาจีนเข้ามาใช้ปนกับคำไทยหรือคำที่คนไทยคุ้นเคย อย่างเช่น คำภาษาบาลีและสันสกฤต ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น จึงเกิดเป็นคำประสม หรือคำซ้อนในภาษาไทย เช่นคำที่มาจากภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว

รถชาเล้ง มาจากคำว่า รถ + ชาเล้ง (ชาเล้ง หมายถึง สามล้อ มาจากว่า ชาลั้ง)

เพื่อนซี้ มาจากคำว่า เพื่อน + ซี้ (ซี้ หมายถึง ตาย มาจากคำว่า ซี่)

ค่าตัง มาจากคำว่า ค่า + ตัง (ตัง หมายถึง ค่าธรรมเนียม ใช้ใน วงการเล่นพนันซึ่งเป็นเงินที่ผู้เล่นพนันขณะจะต้องจ่ายให้ผู้ดูแลหรือเจ้ามือ)

ผู้หญิงหย่าฉ่า มาจากคำว่า ผู้หญิง + หย่าฉ่า (หย่าฉ่า เป็นคำจีนสำเนียง กวางตุ้ง หย่า หมายถึง ต้ม, ฉ่า หมายถึง น้ำชา รวมความว่า ต้มน้ำชา แต่ปัจจุบันคำว่า ผู้หญิงหย่าฉ่า หมายถึงหญิงชั้นต่ำ หรือโสเภณี)

ตัวเต็ง มาจากคำว่า ตัว + เต็ง (เต็ง หมายถึง เครื่องชั่งขนาดเล็ก ใช้ ชั่งไก่ชนที่จะเข้าแข่งขันว่ามีขนาดพอสู้กับอีกฝ่ายได้หรือไม่ ปัจจุบันความหมายได้เปลี่ยนไป)

ชื่อแซ่ มาจากคำว่า ชื่อ + แซ่ (แซ่ หมายถึง นามสกุล มาจากคำ แซ่ หรือ แซ)

ต้มตุ๋น มาจากคำว่า ต้ม + ตุ๋น (ตุ๋น หมายถึง การปรุงอาหารทำให้ เนื้อเปื่อยและนุ่มขึ้นด้วยการเคี่ยวบนไฟอ่อนๆ)

4. การสร้างคำใหม่ คือการนำคำมาใช้ในภาษาไทยโดยเป็นคำที่ไทยสร้างขึ้นใหม่ มีความหมายแตกต่างจากความหมายเดิมในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

เกาเหลา ประกอบด้วยคำว่า “เกา” หมายถึง สูง และคำว่า “เหลา” หมายถึง ตึก หอ ภัตตาคาร แต่เป็นคำยืมในภาษาไทยหมายถึง ก๋วยเตี๋ยวไม่มีเส้น มีแต่ผัก เนื้อสัตว์ และน้ำซุป

เฮงชวย ประกอบด้วยคำว่า “เฮง” หมายถึง โชคดี และคำว่า “ชวย” หมายถึง โชคร้าย แต่เป็นคำยืมในภาษาไทยหมายถึง ไม่ดี เลว

โอเลี้ยง ประกอบด้วยคำว่า “โอว” หมายถึง ด่า, สีด่า และคำว่า “เลี้ยง” หมายถึง เย็น แต่เป็นคำยืมในภาษาไทยหมายถึง เครื่องดื่มเย็นชนิดหนึ่งทำจากผงกาแฟ มีสีดำนีเนื่องจากไม่ใช่ นม

การเปลี่ยนแปลงความหมายคำยืมภาษาจีน

คำภาษาจีนที่นำมาใช้ในภาษาไทย มีทั้งคำที่ใช้ในความหมายเดิม และการใช้ในความหมายเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งการเปลี่ยนแปลงความหมายพบการปรากฏได้ 3 ลักษณะคือ ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก และความหมายย้ายที่ ดังนี้

1. **ความหมายแคบเข้า** เป็นการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ จากความหมายของคำเดิมเคยหมายถึงสิ่งหนึ่ง แต่ปัจจุบันความหมายบางอย่างหายไป เช่น

ห้าง ความหมายเดิมคือ แถว แแนว อาชีพ ผู้เชี่ยวชาญ ร้าน ร้านค้า บรรทัด ปัจจุบันใช้ในความหมายว่า ร้านค้า ดังคำว่า ห้างร้าน

ฮวนนึ่ง ความหมายเดิมคือ คนนอกวัฒนธรรมจีน คนต่างชาติอย่างคนตะวันตก คนป่าเถื่อน ปัจจุบันใช้ในความหมายแคบเข้า หมายถึง คนนอกวัฒนธรรมจีน อย่างเช่นใช้เรียกคนไทยเป็นต้น

เฮี้ยน ความหมายเดิมคือ ชัด ปรากฏชัด เป็นที่ประจักษ์แจ้ง โผล่ สำแดง มีอำนาจ มีบุญ มีฤทธิ์ขลัง สิ่งและหรือบุคคลที่เคารพอันหาตัวตนไม่ได้หรือล่องลับไปแล้ว ปัจจุบันไทยใช้ในความหมายว่า มีฤทธิ์ขลัง

2. **ความหมายกว้างออก** เป็นการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ จากความหมายของคำเดิมที่เคยหมายถึงบางสิ่งบางอย่าง แต่ปัจจุบันเกิดความหมายใหม่เพิ่มขึ้น และความหมายเก่าก็ยังอยู่ เช่น

ปา หมายถึง เป็นคำเรียกขานชายผู้ให้กำเนิดหรือ พ่อ ในภาษาไทย ปัจจุบันคำนี้ยังหมายถึงคำเรียกชายสูงวัยที่มีภรรยาเก็บหรือหญิงสาวหลายคนห้อมล้อม

ปาตี หมายถึง การแสดงหรือการละเล่นที่ผู้แสดงมีวัตถุประสงค์บางประการ เช่น การขายยาที่มีการโฆษณาสรรพคุณต่างๆ ปัจจุบันยังมีความหมายเชิงเปรียบเทียบว่า การใช้ความเจ้าเล่ห์เพทุบายของบุคคลแสดงให้อีกฝ่ายตายใจเพื่อหวังผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

ยี่ห้อ หมายถึง เครื่องหมายสำหรับร้านค้าหรือการค้า (คนจีนมักเขียนป้ายร้านค้าด้วยชื่อเจ้าของร้าน สมญานาม หรือชื่อตั้งขึ้นใหม่ที่มีความหมายเป็นมงคล) ปัจจุบันใช้ในความหมายว่าสิ่งที่ เป็นสัญลักษณ์ ตรา หน้าตาท่าทางของบุคคล และอาการอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล

3. **ความหมายย้ายที่** เป็นการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ จากความหมายเดิม เปลี่ยนไปเป็นความหมายใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นความหมายดีขึ้นหรือความหมายเลวลงก็ได้ เช่น

ก๊วน หมายถึง สำนัก โรง สถาน หอ ร้าน คำนี้มาจากคำจีนสำเนียงแต้จิ๋วว่า ก๊วง หรือ กวาน เดิมใช้หมายถึงสถานที่บ่งบอกหน้าที่ค่อนข้างชัดเจน เช่น สถานทูต (ตาสื่อกวาน) หรือ ห้องสมุด (ถูซูกวาน) แต่ปัจจุบันไทยยืมคำว่า ก๊วน ใช้หมายถึง การรวมกลุ่มคนอย่างไม่เป็นทางการแต่อาจมีหน้าที่หรือกิจกรรมของกลุ่มอย่างสม่ำเสมอ ดังคำว่า ก๊วนน้ำชา ก๊วนไฟ ก๊วนตีกอล์ฟ เป็นต้น

เจ๊ก หมายถึง คนจีน เริ่มใช้ตั้งแต่ต้นรัตนโกสินทร์ เช่นใช้เรียกคนจีนว่า เจ๊ก...(ตามด้วยชื่อ) โดยคำนี้มาจากคำภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วว่า เจ๊ก หมายถึง อา หรือน้องของพ่อ

โป๊ หมายถึง การนุ่งน้อยห่มน้อย หรือไม่สวมใส่เสื้อผ้าใดๆ คำนี้เดิมมาจากคำจีนสำเนียงแต้จิ๋วว่า โป๊ว หมายถึง ซ่อมแซม เพิ่มเติม เสริมสร้าง บำรุง (คำนี้มีที่มาจากการฉายภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เพื่อให้ผู้ชมพอใจ เรียกว่า หนังโป๊ ซึ่งก็มีหนังประเภทผู้แสดงนุ่งน้อยห่มน้อยเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาจึงใช้คำนี้ในความหมายใหม่ คนไทยออกเสียงว่า หนังโป๊ และ มีการใช้คำว่า โป๊ คำเดียวด้วย)

เป๊ หมายถึง คนรับใช้ที่มีฐานะต่ำต้อย เดิมคำนี้มาจากภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว หมายถึง ม้า ตามวัฒนธรรมของชาวจีนให้ความสำคัญกับม้ามากกว่าสัตว์อื่นๆ ม้าเป็นสัตว์มีคุณ

มากกว่าโทษ มีความสง่างาม เป็นสัตว์มงคล ดังนั้นคำว่า เป้ ในภาษาจีนใช้เปรียบเทียบกับคนรับใช้ใน
ฐานะข้าเก่าแต่่าเลี้ยง แต่ภาษาไทยใช้คำว่า เป้ ในความหมายเชิงลบมากกว่า

เฮี้ยว หมายถึง อาละวาด เอาเรื่อง เกะกะเกรเร ใจถึงและไม่เกรงกลัวใคร เดิมคำนี้
มาจากคำว่า เฮี้ยว ในภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว หมายถึง นกเค้าแมว, ผู้ที่มีจิตใจทะเยอทะยานและเหี้ยม
เกรี้ยม, พ่อค้าเกลือเถื่อนในสมัยโบราณ

การสังเกตลักษณะคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

1. คำยืมภาษาจีนมักเขียนสะกดคำด้วยพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรกลาง ได้แก่ ก จ ต บ ป อ
และถ้ามีเสียงวรรณยุกต์ตรีกับเสียงจัตวาก็จะต้องมีรูปวรรณยุกต์ตรีหรือจัตวาปรากฏอย่างชัดเจน
ตัวอย่างเช่น

แก้ฮวย	แก้	เจ้	เจ้ง	โต๊ะ
ปู้	บ๊วย	แป๊ะ	โล๊ะ	อ้าว
กิ้น	ก้วยเตี้ยว	(ขนม)โก๋	เจี้ยน	ไต๋ก๊ง
ตี้	ตี้	แต้จิ๋ว	โปตั้น	ปู้ย

2. คำยืมภาษาจีนมีทั้งคำที่เขียนด้วยอักษรสูง (ข ฉ ถ ผ ฝ ส), อักษรต่ำคู่ (อักษรต่ำที่มีเสียงคู่
กับอักษรสูง ได้แก่ ค ช ท พ ซ ฮ) และ อักษรต่ำเดี่ยว (ง ย ม ล) ซึ่งเป็นคำมีเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ
กันไปโดยเฉพาะตรีหรือจัตวา ลักษณะคำเหล่านี้พบเพียงประปราย ตัวอย่างเช่น

อักษรสูง

เขี่ยม	เถา	ฉ่าฉ่า	หย่าฉ่า	ผวย
โผ	หมวย	หวย	(เกา)เหลา	เสี่ย

อักษรต่ำคู่

คากิ	ชง	ชวย	เซ้ง	ซ้อ
หู่ซี้	พะโล้	ฮวย	เฮง	เฮี้ย

อักษรต่ำเดี่ยว

แมะ	โละ	(หน้า)เลียบ	จี้ว	ง่วน
ยี่(ห่อ)				

3. คำที่มีเสียงสระสั้น ทั้งสระเดี่ยวและสระประสมส่วนใหญ่เป็นคำยืมจากภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

สระประสมเสียงสั้น

เกี้ยะ	เจี้ยะ	เปี้ยะ	(กอ)เอี้ยะ	เซี้ยะ
เจียน	อัว	(โอ)ยัวะ	ก้วน	กะจัว

สระเดี่ยวเสียงสั้น

เต๊ะ	โตะ	โป๊ะ	เต๊ะ(จู้ย)	แต๊ะ(เอี้ย)
------	-----	------	------------	-------------

ยกเว้นคำเลียนเสียงและคำขยายซึ่งเป็นคำที่มีใช้ในภาษาไทยอยู่แล้ว เช่น เพี้ยะ ผัวะ (ตรง)เป๊ะ (ขาว)จัวะ

วงศ์ศัพท์คำยืมภาษาจีน

การยืมภาษาจีนเข้ามาใช้ปะปนในภาษาไทย มักพบว่ามีกรนำมาใช้เป็นคำศัพท์ในวิถีชีวิตประจำวันมากกว่าคำศัพท์ในแวดวงวิชาการหรือคำศัพท์ระดับทางการ สามารถจำแนกเป็นวงศ์ศัพท์ต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. **คำเรียกชื่ออาหาร** เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกชื่ออาหารซึ่งมีที่มาจากวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชาวจีนในประเทศไทย พบว่ามีคำศัพท์ที่แสดงถึงชื่ออาหาร ตัวอย่างเช่น

ชื่ออาหารและส่วนประกอบของอาหาร

กวยจั๊บน้ำ	กวยเตี๋ยวน้ำ	กวงไฉ่	ก๊วย
กุนเชียง	เกาเหลา	เกี่ยมไฉ่	เกี่ยมบ๊วย
เกี่ยมมอ	เกี้ยว	(ขนม)จ้าง	โจ๊ก
ไซเท้า	ซีแฮ	แซบ๊วย	ซีแซ็กฉ่าย
ตือฮวน	เต้าหู้	บะซ่อ	บะหมี่
บ๊ะจ่าง	เป่าฮื้อ	เปาะเปี๊ยะ	แป๊ะชะ
พะโล้	มี๊สัว	เย็นตาโฟ	หน่าเลียบ

หมี	ฮือฉี่	สะแก	แฮ่กั้น
-----	--------	------	---------

ชื่อเรียกเครื่องปรุงอาหาร

ไซโป	ชีอิ้ว	ตั้งฉ่าย	เต้าเจี้ยว
เต้าหู้ยี้	โปยี้กัก		

ชื่อขนมและอาหารหวาน

กะลोजี้	โก๋	จันอับ	เฉาก๊วย
ซาลาเปา	ตั้งกวยแฉะ	เต้าทิง	เต้าส่วน
เต้าฮวย	ปาห้องโก๋	เปี้ยะ	(ขนม)อี

ชื่อเครื่องดื่ม

เกาเหลียง	จับเลี้ยง	ชา	โอยวะ
โอเลี้ยง			

2. คำเรียกชื่อพืช ผัก ผลไม้ เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกชื่อพืช ผัก ผลไม้ซึ่งมีที่มาจากวัฒนธรรมของชาวจีนในประเทศไทย พบว่ามีคำศัพท์ดังตัวอย่างเช่น

คำเรียกชื่อพืช

เกาลัด	แก๊กฮวย	กวยจี้	ตั้งกวย
โบทัน	แปะก๊วย	โปยี้เซียน	โสม
เหมย			

คำเรียกชื่อผัก

แตงกวา	กวางตุ้ง	กะหล่ำ	กวยช่าย
ขึ้นฉ่าย	คะน้า	ตั้งโอ้	ปวยเล้ง
แป๊ะฉ่าย	(ถั่ว)ลันเตา		

คำเรียกชื่อผลไม้

กาน้ำ	(ส้ม)เซ่ง	ท้อ	บ๊วย
ลิ้นจี่	สาลี	ไหนด	

3. คำเรียกญาติและเรียกบุคคล เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกเครือญาติ และคำเรียกบุคคลต่างๆ ซึ่งมีที่มาจากวัฒนธรรมของชาวจีน พบว่ามีคำศัพท์ดังตัวอย่างเช่น

คำเรียกญาติ

ก่ง	กู๋	โก	เจี
เจ๊ก/เจ๊ก	ซ้อ	ซี้ม	ตั้วเฮีย
ตี้	เตี้ย	แป๊ะ	หมวย
ม่วย	อามา	อออี	เฮีย

คำเรียกบุคคล

กุนซือ	ก๊วย	จับกัง	เจ้าสัว
จู้จู้	ซินแส	เซียน	ตึ่งนึ่ง
เต้าหยิน	ไต้ก๋ง	ไต้ห้อง	ตั้วโผ/ตั้วโผ
เท้า(แซร์)	ไทกอ	เถ้าแก่	เถ้าแก่เนี้ย
เปี	ปุงเท้าก๋ง	ล้ำต้า	ล้ำล้อ
เสี่ย	หลงจู้	อั้งม้อ	อ่อง
ฮ้อ	ฮวนนึ่ง		

4. คำเรียกสิ่งของเครื่องใช้ เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ซึ่งมีที่มาจากวัฒนธรรมของชาวจีน จำแนกได้ เป็น 5 กลุ่มย่อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำเรียกเครื่องครัว

(ฮั)โต้	ปังตอ	ลั้งถึง	ตะหลิว
หยวนโล่	อวย	อั้งโล่	

คำเรียกภาชนะ

กั๊งไส	เซ่ง	เตี้ยม	ถ้ง
ปู้งกี			

คำเรียกเครื่องแต่งกายและสิ่งทอ

กั๊ก	กุยเฮง	ชาก๊วย	(ผ้า)ต่วน
ผวย	เอี้ยม		

คำเรียกยานพาหนะ

(เรือ)เก้งพัง	ซาเล้ง	(เรือ)สำปั้น	ตั้งเก
เอี้ยมจิ้น			

คำเรียกสิ่งของทั่วไป

กี(ทอผ้า)	กอเอี้ยะ	เก๊ะ	เกี้ยะ
เก้าอี้	ตั้ว	ตุ้	ป้าย
โล่	ปู้ย	อับ	โป๊ะ

5. คำเรียกสิ่งก่อสร้างและสถานที่ เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกสิ่งก่อสร้างรวมถึงสถานที่ต่างๆ ซึ่งมีที่มาจากวัฒนธรรมของชาวจีน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(โรง)เตี้ยม	แก้ง	เล่าเต็ง	โล้ง
สี่กั๊ก	ห้ำง	เหลา	

6. คำเรียกประเพณีและวัฒนธรรม เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกประเพณีรวมถึงวัฒนธรรมของชาวจีน ซึ่งมีการถือปฏิบัติมาจากวัฒนธรรมของชาวจีนแม้จะเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย แบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พิธีกรรมและความเชื่อ

กงเต็ก	เจ	ชง	เซ็งเม้ง
--------	----	----	----------

ชำปอกง	เซียมซี	แซยิด	ตั่ว
เต๋า	แต๊ะเอี้ย	เถะ	อั้งเปา/อั้งเปา
ฮกลกซิว	ฮวยซุ้ย	ฮวงจู้ย	

ดนตรี

ซิม	เจ้ง
-----	------

การพนัน

จับยี่กี	จั่ว	เจ้า	ตั่ง
เต๋า	ถั่ว	โป	ไพ่
ผ่อง	หวย	เอี้ยว	

การแสดงและการละเล่น

กังฟู	จั่ว	ปาหี่	ผะหมี่
-------	------	-------	--------

7. คำเรียกกิจกรรมทางธุรกิจการค้า เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกกิจกรรมทางธุรกิจ เกี่ยวกับการค้าขาย การบริหารจัดการด้านการเงินซึ่งมีการถือปฏิบัติมาจากวัฒนธรรมของชาวจีน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กงสี	เซ้ง	ซาปั๋ว	เซ้งลี้
ตั่ง	ตุ๋น	แป๊ะเจี๊ยะ	ยี่ปั๋ว
โสหุ้ย	หุ๋น		

8. คำกริยาอาการต่างๆ เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกกริยาการกระทำทั่วไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แก้ง	แมะ	เจ้ง	แฉ
ซีกอ	ตื้อ	เตี้ยม	ไล่
ฮั่ว			

9. คำเรียกมาตราชั่ง ตวง วัด เป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกมาตราซึ่งของชาวจีน เช่น

กึ่ง ลี้ เขี่ยะ หุน

นอกเหนือจากวงศัพท์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยข้างต้นนี้ ในภาษาไทยยังปรากฏคำจีนในรูปแบบของค่านามที่เป็นชื่อเฉพาะ (วิสามานยนาม) จำนวนไม่น้อย ได้แก่

คำยืมภาษาจีนที่เป็นชื่อคน เช่น กิมเฮง กิมไล้ กิมฮวย เง็กลั้ง เปาเปา ชัง พัง

คำยืมภาษาจีนที่เป็นชื่อห้างร้าน เช่น ตั้งฮั่วเส็ง ตั้งฮะเส็ง ฮั่วเซ่งฮง ฮั่งเซ่งเฮง เซ่งเฮง หลี

คำยืมภาษาจีนที่เป็นชื่อสินค้า เช่น หัวเหวย เสียวมี ไท้อ้อ ยินตัน โป๊ยเซียน

คำยืมภาษาจีนที่เป็นชื่อสถานที่ เช่น (สะพาน)ชังฮี้ (หอ)เทียนฟ้า (วัด)เล่งเน่ยยี่ (ศาลเจ้า)ไต้ฮกกง (ปอเต็กตึ๊ง) (ศาลเจ้า)เหล่งบ่วยเอี้ย เป็นต้น

บรรณานุกรม

- จันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์. (2546). **อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์และอัมพร ทองใบ. (2556). **ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เฉลิม ยงบุญเกิด. (2516). **ภาษาไทย ภาษาจีน**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- นวรรตน์ ภักดีคำ. (2553). **จีนใช้ ไทยยืม**. กรุงเทพฯ: อมรินทร์.
- ปราณี กายอรุณสุทธิ. (2526). **คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน**. ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลลิตา โชติรังสียากุล (2545). **ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย**. สืบค้นเมื่อ 11 กันยายน, 2561, จาก <http://oservice.skru.ac.th/ebookft/331/chapter6.pdf>
- วรศักดิ์ มหัทธโนบล. (2555). **คำจีนสยาม ภาพสะท้อนปฏิสัมพันธ์ไทย-จีน**. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ. (2549). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 : คำ การสร้างคำและการยืมคำ**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2556). **คำต่างประเทศในภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรียา รัตนกุล, คุณหญิง. (2531). **นานาภาษาในเอเชียอาคเนย์ ภาคที่ 1**. นครปฐม: ศูนย์วิจัยวัฒนธรรมเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Notes on Modern Chinese Loanwords in Thai. (2018). สืบค้นเมื่อ 2561, 1 กันยายน จาก <http://sealang.net/thai/chinese/modern.htm>